

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :	35	36
Mr. SOUDAN over de Vervlaamsching van het Gerecht.		
RECHTSPRAAK.		
Burg. Rechtbank Dendermonde. — 21 Januari 1927. — Burgerlijke verantwoordelijkheid in zake auto-ongeval - Medische mismeestering - Bedrag der schade.	Vrederegerecht Antwerpen. — 4° Canton - 21 October 1931. — Schrijversrecht - Wijze van berekening der schadevergoeding.	
Burg. Rechtb. Turnhout. — 2 Juli 1931. — Minderjarige - Vader burgerlijk verantwoordelijk - Tegenbewijs van het wettelijk vermoeden - Onvoldoende opvoeding.	Burg. Rechtb. Yper. — 22 October 1930. — Huurovereenkomst - Opzeg - Geldigheid - Nietigheid.	
Handelsrechtbank Gent. — 1° Kamer - 1 Oogst 1931. — Verkoop - Groote prijzenveranderlijkheid - Uitvoering.	RECHTSPUNTEN: Mr. I. De Glas. — Overschrijving van rechtsgedingen betreffende akten van onderhandsche verkoop.	
	RECHTERLIJK LEVEN.	
	BALIELEVEN.	

Mr. Soudan, Stafhouder der Balie van Brussel over de Vervlaamsching van het Gerecht

Wij hebben het genoegen hieronder de merkwaardige rede te kunnen drukken, die door Mter Soudan, Stafhouder der Brusselsche Balie, uitgesproken werd op de openingszitting van het Vlaamsch Pleitgenootschap, als antwoord op de voordracht van Mter Vermeylen.

De meening van een zoo hoogstaand man en van zulk gezaghebbend rechtsgeleerde als Stafhouder Mter Soudan, zal stellig onze lezers ten eerste belang inboezemen.

Toen gij, waarde Confrater, die gelast waart heden de openingsrede uit te spreken, de vervlaamsching van de rechtspleging als onderwerp gekozen hebt, wildet gij uw onderwerp niet uiteen zetten zonder uw Voorzitter en mij zelf te raadplegen. Gij vreestde de gevoelens van wie ook te kwetsen, en iets te zeggen dat als twist-appel tusschen onze Confraters zou kunnen beschouwd worden. Zonder aarzelen heb ik U geantwoord: spreek.

Ik heb altijd gedacht dat de grootste fout die men begaan kan erin bestaan niet onmiddellijk, zodra zij gesteld worden, de groote vraagstukken aan te vatten welke de aandacht der burgers gaande houden. Ik heb steeds gemeend dat de staatsman niet alleen de groote vragen moet zien en instinctief verstaan, maar dat hij, zodra hij ze gewaar wordt, ze niet mag ontwijken, maar wel ze moet oplossen; dat de verdagen niets anders ten gevolge kunnen hebben dan het verergeren der moeilijkheden, zonder zelfs de hoop te kunnen geven aan de bespreking te ontsnappen; dat het verdagen van een vraagstuk een ministerie tijdelijk kan redden, maar heel zeker de grootste schade aan het land zal veroorzaken.

Ik denk ook dat de jeugd al de vraagstukken, zelfs de scherpste, koelbloedig moet durven aanpakken. Wij leven in een tijdperk waar de gewichtigste problemen, zoowel op materieel als op internationaal gebied, onze aandacht vergen en wij hebben het gevoelen dat overgroote veranderingen in de wereld op handen zijn. Is het niet de rol der jeugd deze vraagstukken te bestudeeren, ieder volgens eigen meening en eigen temperament, en zoo hare nederige bijdrage te brengen bij het groot werk van juridische verwezenlijking dat feitelijk alle verandering in het maatschappelijk leven is.

Overigens denk ik ook dat veel onzer inwendige moeilijkheden uit misverstanden voortspuiten; dat vele onder hen blijven bestaan door het gemis aan deze verdraagzaamheid die, naar mij dunkt, toch zoo eenvoudig is onder oprechte en rechtvaardige mensen.

Ik had gelijk vrouwen in U te stellen. Uw rede was helder, wel gebouwd, en geen woord was hier ongepast.

Het Vlaamsche vraagstuk, waarvan gij een der kanten bekeken hebt, die magistratuur en balie aanbelangt, is een der vraagstukken die ik zooveen bedoelde. Hoeveel misverstanden, verkeerde opvattingen, hoeveel onrechtvaardigheden! Had men vroeger de ware beteekenis van het Vlaamsche vraagstuk begrepen, hadden onze staatslieden vroeger verstaan hoe oprecht, rechtmatig, en van uit zekere oogpunten, hoe roerend, zoo menig Vlaamsch verlangen en streven was, waaraan thans niet alleen reeds voldoening geschonken werd doch dat zelfs niemand meer waagt te betwisten, hoeveel last had men aan ons land en aan ons publiek leven niet gespaard!

Gij hebt, beste Confrater, aan het verleden herinnerd. Gij hebt het gedaan met de geestdrift van uwe jeugd, en, bij de herdenking van dit verleden, hebt gij woorden van pessimisme en wantrouwen geuit. Zou ik in werkelijkheid jonger zijn dan gij? Ik ben geen pessimist, en ik denk dat nu vele oogen opengaan. Ik denk het volgende:

In ons land, in Vlaanderen vooral, moest de bestaande sociale toestand onvermijdelijk de hoogere standen tot een totale onmogelijkheid leiden het streven van het volk op taalgebied te begrijpen. Zoo was het ook voor wat de sociale eischen betreft. Lang hebben de hoogere standen gedacht dat deze laatste het werk waren van eenige leiders, die aandrongen op iets dat het volk niet vroeg. In Vlaanderen hebben de zelfde standen, die Fransch spraken, aan de ondergeschiktheid van de volkstaal geloofd. Zij dachten dat de waarde van een taal moest gemeten worden aan de uitgestrektheid van haar invloed; velen hebben zelfs gedacht dat het mogelijk was een taal te doen verdwijnen,

niet uit kwaden wil, maar om een doel van eenheid te verwezenlijken.

Heden gaat het, in 't algemeen anders, ik ben er van overtuigd. Nu verstaat men beter in ons land, dat de Vlaamsche beweging geen kunstmatige beweging is; dat deze beweging moest tot stand komen, den dag zelf waarop het volk zijn rechten eischte op politiek gebied; den dag zelf waarop de democratie het volk tot het bewustzijn der rechten van ieder persoon bracht en waarop dit volk noodzakelijk tot het besef moest komen van zijn staat van ondergeschiktheid. De rechtseischen volgden dan heel natuurlijk en brachten de achtereenvolgende wetten tot stand die het volk voldoening moesten schenken.

In het begin ontmoette de Vlaamsche beweging slechten wil en minachting. Ik herhaal het, omdat ik er van overtuigd ben, de toestanden zijn nu veranderd. Natuurlijk is er nog tegenstand: wie zou dit durven loochenen? Maar met vooroordeel is het bijna gedaan.

B. v. Kunnen wij vaststellen dat wanneer de twee partijen voor het Beroepshof van Brussel in 't Nederlandsch pleiten, het arrest in 't Nederlandsch wordt uitgesproken, en ik ken een zaak, voor het Beroepshof van Luik, waar een der partijen in het Nederlandsch pleitte en waarin het arrest ook in het Nederlandsch werd uitgesproken.

De Vlaamsche beweging is niet uitsluitelijk, zooals velen denken, een zaak van recht, of van voordeel. Ja zeker, hebben de Vlamingen alle belang hun eigen kultuur te ontwikkelen, om hunne oorspronkelijkheid te bewaren; zeker, hebben zij het recht te eischen dat hunne ambtenaren en rechters hen zouden verstaan en dat ze niet zouden aanschouwd worden als vreemdelingen in hun eigen land. Maar ik stel vast dat hetgeen de Vlamingen vooral vragen is: in ons land, voor hen en voor hun taal waardeering en eerbied. Het is geen argument aan een Vlaming te zeggen: uwe taal is geen wereldtaal.

Het is juist of men zegen zou: Gij Belgen, waarom uw vaderland beminnen. België is toch zoo klein! Men bemint zijn land en zijn moedertaal, zooals men zijne moeder bemint: arm of rijk. Menige moeilijkheden zouden opgelost zijn, indien overal in ons land de Vlaming zich thuis gevoelde indien het mogelijk ware dat, hier in Brussel, twee wel gekleede burgers op een tram Vlaamsch konden spreken zonder door iedereen met verbazing bekeken te worden. Dat men dus versta dat de Vlaming zijne taal bemint, dat hij fier is over het verleden van zijn land en van zijne kultuur, waarvan de taal een symbool is, en dan zullen de moeilijkste vraagstukken zonder moeite eene oplossing vinden.

Het parlement zal weldra verschillende ontwerpen bestudeeren over de vervlaamsching van de rechtspleging. Gij hebt ze,

waarde Confrater, onderzocht, en de Voorzitter heeft, op zijne beurt, zijn meening uitgedrukt.

Zooals altijd, botsen de verschillende gedachtenstromingen tegen elkaar. Mijn doel is niet hier mijne meening uit te drukken. Ik zou te veel van uw geduld eischen.

Slechts eenige algemeene gedachten wil ik hier uiteen die, naar ik hoop, uw aandacht zullen verdienen.

Voor wat mij betreft, zag ik altijd liefst de oplossing der taalvraagstukken in hetgeen men het verfoeilijke « bilinguisme » genoemd heeft. Ik meen dat de tweetaligheid de verstandigste manier was om de taalmoeilijkheden op te lossen, dat de tweetaligheid ook het vruchtbaarste der systemen zou geweest zijn. U veronderstelt misschien dat ik daarmee wil bedoelen: de kennis der twee talen aan alle Belgen op te leggen. Mijne bedoeling is echter de volgende: niemand dwingt zekere burgers zich in dienst van den Staat te stellen. Maar aan diegenen, die vragen om in dienst te treden van een gemeenschap waarvan de eene helft Fransch spreekt en de andere helft Vlaamsch, zou de Staat het recht moeten hebben de vragen: Kunt gij al de leden van de gemeenschap, die u betalen, dienen? Men zal opwerpen: maar dat is een uiterst zware voorwaarde die gij aldus aan de ambtenaren oplegt. Ik antwoord: niet zwaarder dan de kennis van het Grieksch, van algebra of trigonometrie.

Maar ik beken het: dat stelsel is dood. Er kan geen sprake zijn het weer tot leven te roepen. De Walen willen, zoowel corporaal als generaal kunnen worden zonder kennis van het Vlaamsch; men moet dus wel Vlaamsche en Waalsche regimenten vormen; zij willen ook tot de hoogste graden in het bestuur opklimmen met de kennis van ééne taal, dan moet wel het bestuur in twee gesplitst worden; en hetzelfde voor het gerecht. Daartegen is er niets te doen.

Ik weet het, mijn zienswijze zou heel de zaak niet oplossen, maar zij zou de oplossing van alle moeilijkheden vergemakkelijken en de eenheid van het land versterken.

Op het oogenblik dat men, volgens andere principen, de moeilijke vraagstukken, waarover Mter Vermeylen gesproken heeft zal trachten op te lossen, wil ik nog, om te eindigen, de aandacht mijner Confraters op iets vestigen.

België, laat het ons herhalen, is een kruispunt. Wij zijn hier geplaatst, te midden der groote wereldverbindingswegen. Laat ons niets doen dat tegen de gevolgen onzer geographische ligging zou kunnen inwerken; het zou ons direkt naar de ramp leiden. Laat ons, met geestdrift, de twee kulturen der twee gedeelten van ons volk

ontwikkelen; dat men aan de Vlamingen, zonder achterdenken, geve wat hun recht is. Maar aan de Vlamingen zeg ik: België is eene eenheid, die noodig is. De eeuwen van internationalisme zijn aangebroken. en het zou waanzin zijn tegen den grooten stroom te willen opvaren die ons naar de toekomst leidt.

De laatste jaren, wat zeg ik, de laatste weken, hebben eens te meer aangetoond welke verbazingwekkende solidariteit de volkeren verbindt. Geen land, hoe groot ook, is het heden nog toegelaten een ander land niet te willen kennen; de Vereenigde Staten maken met of zonder tegenzin economisch deel uit van Europa; de val van

onze oude wereld zou de val zijn van diegenen die zich burgers van de nieuwe wereld noemen. Al wat zou streven naar de verzwakking der eenheid van ons land, al wat zou streven naar een soort van afzondering der twee gedeelten van België zou, in plaats van onzen gezichteinder te verbreden, ons doen strijden van den eenen kant, tegen de geschiedenis en van den anderen kant, tegen de snelle en onvermijdelijke ontwikkeling van de wereld. Ons land zou niet meer, zooals tot hiertoe, een factor van vooruitgang in de wereld zijn, maar wel een factor van reactie. Ik vraag u, jonge Confraters, daarop aandachtig te wezen.

RECHTSPRAAK

RECHTBANK VAN EERSTEN AANLEG VAN DENDERMONDE

21 JANUARI 1927

Voorzitter: M. P. Langerock

Pleiters: Mters Stoffels en Palmans

F. De Herdt t/ Crols

BURGERLIJKE VERANTWOORDELIJKHEID IN ZAKE AUTO ONGEVAL — MEDICALE MISMEESTERING — SCHADE BEDRAG.

I. — Na boetstraffelijke uitspraak betichte verantwoordelijk verklarend van het ongeval is deze niet gerechtigd tijdens het geding, betreffende den burgerlijken eisch, te beweren dat hij niet tot schadevergoeding kan veroordeeld worden op grond dat het vervoer tijdens hetwelk het ongeval voorviel kosteloos was of hem geen zware fout ten laste kan worden gelegd.

II. — De verminking spruitende ten deele uit medicale mismeestering valt ten laste van den voor het ongeval verantwoordelijk gestelden persoon, zoo geen formeel bewijs geleverd wordt dat de schuld der verminking te wijten is aan den behandelenden chirurg.

III. — Van het vast te stellen kapitaal dient 10 % te worden afgetrokken hoofdens het voordeel spruitende uit het toekennen aan het slachtoffer van een kapitaal in de plaats eener rente.

Gezien de in deze zaak door deze Rechtbank op tegenspraak verleende vonnissen dd. 23 Juli 1924 en 8 December 1925;

Gezien het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 23 Mei 1926; waarbij sommige deelen van bovengemeld vonnis van 8 December 1925 vernietigd, terwijl de overige deelen bevestigd werden.

Medegezien de verslagen der Heeren W. Loret en Dr. Prof. Fr. De Beule, deskundigen.

Gehoord eischer Fr. De Herdt in zijnen eisch door zijnen raadsman Meester J. Stoffels toegelicht, alsmede gedaagde J. Crols in zijne middelen van verdediging door zijnen raadsman Meester A. Palmans voorgedragen.

Overwegende kan strafvordering berecht en afgedaan is; dat nog enkel over den burgerlijken eisch tot vergoeding van schade uitspraak moet worden gedaan.

O. dat deze Rechtbank bij haar vonnis van 8 December 1925 beslist heeft dat gedaagde, door schuld, aan eischer een schade veroorzaakt heeft en dat hij verplicht is dezelfde te vergoeden.

O. dat bovengemeld arrest van het Hof van Beroep dat deel van het vonnis bevestigd heeft; dat gedaagde derhalve niet meer gerechtigd is aan te voeren dat hij niet om schadevergoeding kan aangesproken worden op grond dat hem voor die reis per auto van Antwerpen naar Gent geen loon of geen vervoergeld door eischer verschuldigd was, en, verder, dat uit bovengemeld vonnis en uit bovengemeld arrest niet is gebleken dat bewust ongeval aan zijn grove schuld te wijten is.

O. dat door gedaagde wordt aangevoerd dat hij althans niet kon verplicht worden de schade te vergoeden, welke hieruit voortvloeit; dat aan de Burgerlijke Partij een lichamelijke letsel is bijgebleven waardoor hare geschiktheid tot den arbeid voortaan zal verminderd zijn, op grond dat uit het verslag van deskundige de Beule is gebleken dat de Burgerlijke Partij mismeesterd werd.

O. dat het te voorzien was dat zulk een middel van verdediging opduiken ging daar de op de terechtzitting van 28 April 1924 aan de Rechtbank overgelegde radio-grammen reeds aantoonde dat de been-

dat hij ook niet begrijpt waardoor het komt dat het kniegewricht stijf is gebleven.

O. dat uit het verslag insgelijks blijkt dat het hier geldt wat onder medici, of euphemistische wijze wordt genoemd « een ongelukkig geval » maar toch niet met zekerheid dat deze omstandigheden dat de breuk eigenlijk niet herleid is, en dat het knie-gewricht stijf gebleven is, te wijten zijn aan de schuld van den chirurg die eischer behandeld heeft.

Wat nu betreft de door eischer reeds geleden en nog te lijden schade alsmede de vergoedingen, welke hem moeten toegekend worden.

Uitgaven voor massage behandeling (fr. 6.480).

O. dat uit het deskundig medicaal verslag voortvloeit dat gedaagde maar een deel van die uitgaven vergoeden moet, daar eischer na eenen zekeren tijd zou moeten begrepen hebben dat die behandeling tot geene beternis leidde en onnoodige uitgaven veroorzaakte.

Blijvend lichamelijke letsel.

O. dat de dij-breuk eigenlijk niet herleid is zooals hierboven wordt gezegd, dat de beenstukken over elkander geschoven en zoo aaneengegroeid zijn, dat het linkerbeen 10 centimeter korter is dan het ander, dat het kniegewricht stijf gebleven is, dat wanneer eischer zich te voet over eenen oneffen grond voortbeweegt, vermoeienis en pijn na eenigen tijd in het been ontstaan. Verder dat aan geene heelkundige operatie kan gedacht worden om dat alles te verhelpen, en dat het hier wel geldt een blijvend lichamelijke letsel dat geen uitzicht op genezing overlaat en waardoor — met het oog op het beroep dat hij voor het ongeval uitoefende — eischer's geschiktheid tot den arbeid gedurende zijn verderen levensloop zal verminderd zijn.

O. dat die vermindering op 45 procent begroot wordt, dat de Rechtbank echter van oordeel is dat dit percentage te groot is; dat het vooral op de veemarkten is dat eischer het slachtvee aankoopt en dat hij den buiten niet moet afloopen zooals aangevoerd wordt; dat 35 procent derhalve meer met de werkelijkheid overeenkomt.

O. dat eischer 46 jaar oud was toen bewust ongeluk hem overkomen is, dat, volgens de sterfte tafel van Pereire zijn verdere levensloop derhalve toen nog 19 jaar winstgevendende arbeid tellen ging.

Eischer's normale jaarlijksche winsten.

O. dat deskundige W. Loret zijne opdracht met zorg heeft volbracht, dat de winstcijfers, welke in zijn verslag aange troffen worden enkel echter zijn het bedrag der bruto-winsten, terwijl de normale jaarlijksche netto-winsten hier moeten begroot worden, dat uit het uitoefenen van zijn beroep eischer immers hoge uitgaven heeft zooals door hem zelf op de terechtzitting van 26 April voor deze Rechtbank werd erkend.

O. dat het rapport van deskundige Loret de Rechtbank in alle geval in de gelegenheid stelt zich hiervan te overtuigen dat eischer niet overdreven heeft wanneer hij, op de terechtzitting van 26 April 1926, zijne jaarlijksche netto-winsten op « van vijftig naar zestig duizend frank » oppervlakkig begroot heeft.

O. dat bij het begrooten der vergoedingen, welke aan eischer moeten toegekend worden 60.000 frank als grondcijfer mag aangenomen worden.

O. dat de ten gevolge van gedaagde's schuld door eischer reeds geleden en nog te lijden schade in billijkheid op de hierna gemelde sommen mag begroot worden:

Winstverlies door volledige onbekwaamheid tot den arbeid gedurende een gansch jaar (18-4-23—18-4-24) ... fr. 60.000

Uitgaven:

Betaald aan Dr. Vercauteren voor geneeskundige behandeling en verpleging ... 9.080

Betaald aan Dr. Van Deuren voor geneeskundige behandeling ... 1.900

Betaald aan Dr. Pereman, voor radiographie ... 250

Betaald aan A. Martin voor massagebehandeling ... 2.000

Betaald voor transport per auto, onkosten begroot op ... 500

Geledene lichaamsspijnen ... 4.000

En ten gevolge van onvolledige genezing, van af 18 April 1924 en gedurende de 18 jaren winstgevendende arbeid, die de verdere levensloop van eischer toen nog tellen ging, jaarlijksch winstverlies groot (60.000 × 35): 100 = 21.000 schade, welke moet vergoed worden door het toekennen van de huidige waarde op 18 April 1924 van 18 annuïteiten van 21.000 frank of (rentevoet ad 7 %) van het kapitaal groot 21.000 × 10,058428 = 211.226,98 fr. dat met 10 % of met 211.226,98 × 10 =

21.122,69 fr. moet worden verminderd, met het oog op nadeelige wisselvalligheden, dus 211.226,98 — 21.129,69 = Frank 190.104,29.

Wat de interesten betreft:

O. dat de Rechtbank van oordeel is dat op bovengemelde sommen de interesten moeten toegekend worden:

1° van af 18 April 1924 op de som groot 60.000 frank;

2° insgelijks van af 18 April 1924 op de som groot 190.104,29 frank;

3° van af 28 April 1924, dag waarop eischer zich voor deze Rechtbank burgerlijke partij gesteld heeft op de overige sommen groot te samen 17.730 frank.

Om die redenen, de Rechtbank

rechtdoende op tegenspraak, veroordeelt Joannes Crols om te betalen aan Frans De Herdt, een som groot twee honderd zeven en zestig duizend acht honderd vier en dertig frank 29 centiemen als vergoeding van schade met de wettelijke interesten.

1° — van af 28 April 1924 op zestig duizend plus honderd negentig duizend honderd en vier frank 29 centiemen — twee honderd vijftig duizend honderd en vier frank 29 centiemen;

2° — van af 28 April 1924 op de overige som groot zeventien duizend zeven honderd dertig frank;

Verwijst hem in de sedert het arrest van het Hof van Hooger Beroep gevallen gerechtskosten aan de zijde van het Openbaar Ministerie op tien frank begroot.

Verwijst hem insgelijks in de gerechtskosten der burgerlijke partij op twee duizend honderd tachtig frank, 20 centiemen begroot.

Ontzegt de Burgerlijke partij het meer gevorderde.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van een en twintigsten Januari 1900 zeven en twintig.

BURGERLIJKE RECHTBANK VAN TURNHOUT

2 JULI 1931

Voorzitter: P. van den Hove d'Erpsma

Pleiters: Mters J. Mathé en J. Kruyfhoof

Selms t/ Pauwels

MINDERJARIGE — VADER BURGERLIJKE VERANTWOORDELIJKE — TEGENBEWIJS VAN HET WETTELIJKE VERMOEDEN — ONVOLDOENDE OPVOEDING.

Een vader waarvan de zoon een moord heeft gepleegd op den ouderdom van 20 jaren 11 maanden en 9 dagen kan ingevolge de uitzondering voorzien in art. 1384 laatste paragraaf het vermoeden van verantwoordelijkheid afwijzen en voortbrengen dat hij deze daad niet heeft kunnen beletten.

Wanneer de vader door zijn gezondheidstoestand, de ziekte van zijn vrouw, het aantal zijner kinderen niet in staat is, zijn bijna meerderjarige zoon op den rechten weg te houden, is hij niet verantwoordelijk voor de verwaarloosde opvoeding welke hij hem gegeven heeft.

Aangezien het blijkt uit het strafrechtelijk onderzoek, dat aanleiding heeft gegeven tot het arrest van het assisenhof, weskwestie in de dagvaarding, dat de moordenaar, zoon van verweerder, op het oogenblik van het feit, den ouderdom van twintig jaren elf maanden en negen dagen bereikt had; dat alhoewel hij tijdens de voorafgaande maanden gewoonlijk bij zijne ouders verbleef, hij van te voren — en wel sinds vier jaren — op verschillende plaatsen was gaan werken; zich aldaar verplicht had gemaakt aan diefstallen en naar Hoogstraeten werd gezonden als rondzwerver; dat hij in de laatste tijden, niettegenstaande het verzet van zijne ouders, dikwijls buitenshuis verbleef, zijnen tijd doorbracht bij de ouders van een meisje met dewelke hij liefdebetrekkingen onderhield en hij op het punt stond door verweerder uit het ouderlijk huis verjaagd te worden.

Aangezien wel is waar, het ongeregeld gedrag van den veroordeelde gedeeltelijk toe te schrijven is aan een onvoldoende opvoeding, doch men in aanmerking moet nemen dat de vader, oorlogsinvalid, tengevolge van schedelkwetsuur aan de rechterzijde verlamd, gehuwd met een ziekelijke vrouw en vader van zeven kinderen, niet in staat was zijn bijna meerderjarige zoon op den rechten weg te houden; dat eenige dagen vóór het feit de vader nog gedreigd had hem aan de politie over te leveren, waarop de zoon wederom het ouderlijk huis had verlaten.

Dat er dus in het huidig geval toepassing dient gedaan van de uitzondering bij den laatsten paragraaf van artikel 1384 voorzien, en aangenomen te worden dat de vader de daad niet heeft kunnen beletten.

Om deze beweegredenen:

De Rechtbank wijst de vraag van aanlegger af en verwijst hem tot de kosten des gedings.

HANDELSRECHTBANK VAN GENT

1° KAMER — 1 OOGST 1931

Referendaris: M. Vrebos

Pleiters: Mr. R. Delmotte t/ Mr. Orban

Cotonnière de la Colline

t/ Verbergt gebroeders en C°

VERKOOP — GROOTE PRIJZENVERANDERLIJKHEID — UITVOERING.

De uitvoering van een koop betreffende waren, onderhevig aan een groote prijzenveranderlijkheid, mag niet vervolgd worden gedurende een onbepaald tijdperk en volgens de willekeur of de winstberekening van een der contracteerende partijen.

Aangezien de aanlegster, verwittigd door de verweerster sedert October 1930 dat deze zich als ontbonden aanzag, alleszins de schadevergoeding die haar gebeurlijk toekomt niet zou mogen rekenen volgens den marktprijs in Mei 1931;

Maar aangezien, in waarheid, de partijen moeten aanzien worden als hebbende aan de betwiste koopen verzaakt;

Aangezien, inderdaad, de stukken van het geding bewijzen dat, sedert October 1928 tot October 1930, de aanlegster de uitvoering dezer koopen door de verweerster niet heeft geëischt en haar zelfs geene enkele mededeeling aangaande die koopen heeft gericht;

Aangezien de uitvoering van eenen koop betreffende waren onderhevig aan groote prijzenveranderlijkheid niet mag vervolgd worden gedurende een onbepaald tijdperk en volgens de willekeur of de winstberekening van eene der contracteerende partijen;

Aangezien, diensvolgens, de vraag tot verbreking van de betwiste koopen ten laste van de verweerster met betaling van schadevergoeding als ongegrond voorkomt;

Om deze redenen:

De Rechtbank verwerpt den eisch als ongegrond; veroordeelt de aanlegster tot de kosten van het geding.

VREDEGERECHT ANTWERPEN

4° CANTON

Vonnis van 21 October 1931

Vrederechter: M. V. De Keyser

Pleiters: Mter Walckiers c/ Mter Mattheessens

SCHRIJVERSRECHT. — WIJZE VAN BEREKENING DER AAN DEN SCHRIJVER VAN EEN MUZIEKSTUK TOEKOMENDE SCHADEVERGOEDING.

(Schertzinger c/ Michiels)

De waarde van eene muziekuitsvoering hangt niet alleen af van de technische vaardigheid waarmee het uitgevoerde muziekstuk geschreven is, van het ontroeringsvermogen van den schrijver, noch van zijn faam; wat vooral in aanmerking dient te komen is het midden waarin de uitvoering geschiedt, de middelen waarmee het werk ten gehore gebracht wordt en het kunstgenot dat bij de toehoorders werd teweeg gebracht

Gezien de inleidende dagvaarding van deurwaarder H. Schuermans te Antwerpen de dato 5 October 1931, geboekt.

Gehoord partijen in middelen en besluiten.

Aangezien de vraag strekt tot veroordeeling van verweerster om aan aanlegger te betalen de somme van fr. 650 ten titel van schadevergoeding wegens wederrechtelijke uitvoering in hare inrichting op 14 Februari l.l. van het muziekstuk « Marche des Grenadiers » waarvan aanlegger het schrijversrecht bezit.

Aangezien verweerster verscheidene opwerpingen maakt tegen den ingebrachten eisch, evenzoo wat aangaat de ontvanke-

lijkheid van de vraag als wat betreft hare gegrondheid en het bedrag van de gevraagde vergoeding.

Aangezien verweerster eerst en vooral beweert dat de vraag niet ontvankelijk is en wel om deze reden: bij vonnis door ons gegeven ter zitting van 27 Mei l.l. werd er aan aanlegger reeds eene vergoeding toegekend voor deezelfde wederrechtelijke uitvoering van het zelfde muziekstuk « Marche des Grenadiers » in het zelfde herberglokaal Napoleonskaai, 19 op den zelfden dag en uur van 14 Februari 1931.

Aangezien dit alles inderdaad waar is, en dat aanlegger zelf niet betwist dat zijne beide vragen, — diegene van 27 Mei en deze ingebracht bij exploat van 5en October l.l. — eene en dezelfde uitvoering bedoelen, doch dat daaruit het besluit niet mag genomen worden, dat de voorhandige vraag niet ontvankelijk is.

Aangezien immers het vonnis van 27 Mei bij verstek gewezen is geworden ten laste van de echtgenooten van Der Vreeken-Michiels, en dit denkelijk bij vergissing, vermits aanlegger thans erkennen moet dat op het oogenblik waarop de uitvoering van de « Marche des Grenadiers » op 14 Februari 1931 vastgesteld werd, niet die echtgenooten Van Der Vreeken-Michiels, de uitbaters waren van de herberg der Napoleonshaai, 19, maar wel de thans beroepen Mejuffer Michiels Marie, Clementine, hetgeen trouwens deze jufvrouw niet ontkent.

Aangezien dus deze laatste in die omstandigheid geen rechterlijken grond vinden kan, om te beweren dat zij tegenover alle aanspraak van aanlegger gevrijwaard is, indien wezenlijk de aangeklaagde uitvoering heeft plaats gehad.

Aangezien verweerster niet ontkent dat het bedoelde muziekstukje « Marche des Grenadiers » op 14 Februari ten harent gespeeld is geworden op een phonograaf.

Aangezien zij eveneens bekend dat zij voor die uitvoering geene voorafgaande toelating gevraagd of bekomen had, noch van den schrijver van de muziek, noch van hen aan wie deze zijn schrijversrecht mocht toevertrouwd hebben.

Aangezien zij echter wel betwist dat door die uitvoering aan aanlegger een na-deel is kunnen berokkend worden, ter waarde van de gevraagde 650 franken.

Aangezien nu inderdaad betreffende de geëischte vergoeding, wel een en ander dient opgemerkt te worden.

Aangezien het wel geene gemakkelijke zaak is vast te stellen welke naar waarheid de schade is die een muziekschrijver ondergaat, door het niet geoorloofde uitvoeren van een zijner werken, en welke dan ook de vergoeding is die hem daarvoor, naar recht en billijkheid moet verleend worden.

Aangezien het beantwoorden van die gestelde vragen zoo menigvuldige, zoo verscheiden en zoo uiteenlopende gezichtspunten meebrengt, ze dat het wel een onbegonnen werk lijkt, dat alle tot eene enkele richtslijn te willen vereenigen, om daarmee het gehalte van zulk eene schade en zulk eene vergoeding af te meten.

Aangezien het wel zeker is dat de waarde van eene muziekuitsvoering, afhangt niet alleen van de technische vaardigheid waarmee het uitgevoerde muziekstuk geschreven is, en de behendigheid waarmee de schrijver geesten of harten heeft weten te beroeren of ook niet van den naam en de faam die hij door zijn werk of zijn werk zelf hebben weten te verwerven; dat daarbij ook heel zeker in aanmerking komen de wijze waarop en de middelen waarmee het geesteswerk wordt ten gehore gebracht, het midden waarin de uitvoering gebeurt en het kunstgenot dat ze bij de toehoorders heeft teweeg gebracht.

Aangezien wij slechts over enkele van die factoren eenige inlichtingen bezitten betrekkelijk het voorhandig geval: bij gebrek aan tegenspraak weten wij dat aanlegger die in Londen woont, althans voor een gedeelte, de schrijver is van een muziekstukje met name « Marche des Grenadiers »; dat dit muziekstuk op een phonograafplaat is overgedrukt en afgedraaid is geworden op 14 Februari mits betaling van enkele centiemen, in eene herberg gelegen in het havenkwartier; al het overige blijft voor ons onbekend.

Aangezien het ons onmogelijk en trouwens gansch ondoelmatig voorkomt, meer toelichting te kunnen verkrijgen langs den onzekeren en weinig betrouwbaren weg van deskundig onderzoek of getuigenverhoor.

Aangezien evenwel aanlegger zelf en diegenen welke hij met het bezorgen van zijne belangen schijnt belast te hebben, ons wel eenige aanduiding verschaffen om

de waarde van zulkdanige uitvoering billijk te kunnen schatten en in eene redelijke verhouding vast te stellen.

Aangezien immers aanleger in het geding dat hij voor ons inbracht tegen de echtelieden Van Der Vreeken, voor de zelfde uitvoering de hem toekomende vergoeding schatte op een bedrag van slechts vijftig franken; dat hij bij exploaten van 5 Juni en 3 Juli tegen andere overtreders van zijn recht en nog eens voor de uitvoering van het zelfde muziekstuk, eene gelijke som van vijftig franken opeischte en dat hij op 12 September l.l. nog geene maand vóór het inleiden van dit voorhandig geding, nog altijd vraagt dat hem eene vergoeding van vijftig franken zou toegekend worden voor dit zelfde muziekstuk « Marche des Grenadiers ». (1° Kanton).

Aangezien het ten andere niet zonder betekenis is, op te merken dat de maatschappij van dichters, toondichters en uitgevers van muziek waarbij aanlegger volgens opgave van de dagvaarding aangesloten is, toelating verleent om bij middel van de phonograaf al de stukken van haar repertorium waarop naar beweren, duizenden stukken ingeschreven staan, uit te voeren mits betalen van een abonnemestprijs die in de verste verte de 650 franken niet bereikt; zoo was die prijs in 1928 slechts fr. 33 (dagvaarding van 13-9-30 in zake Roomen c/ van Hoof) en in 1930 slechts fr. 55 (dagvaarding 26-9-31 in zake Rومان c/ Bastiaansen).

Aangezien, berekend naar die laatste gegevens, de waarde van de uitvoering van een enkel muziekstuk tot een niet noemenswaardige verhouding moet vervallen en de schade verwekt door eene ongerechtigde uitvoering dan ook nog kwalijk te becijferen is.

Aangezien het ons dan ook voorkomen wil dat het wijselijk is onze vroeger zienswijze niet prijs te geven en voor dit geval ook de vergoeding te behouden die wij tot nog toe billijkerwijze verleenden voor soortgelijke rechtsovertredingen, 't zij eene som van vijftien franken.

Aangezien het echter wel voor zeker mag gehouden worden dat die vergoeding slechts voor een gedeelte aan aanlegger kan toekomen, vermits het bewijs voorhanden is dat hij niet alleen geweest is om het muziekstuk « Marche der Grenadiers » te schrijven, of althans niet meer alleen is om het volle der schrijversrechten op dit kunststuk te bezitten.

Aangezien inderdaad in de dagvaarding van 21 Mei 1931 (in de zaak tegen de echtelieden Van Der Vreeken) aanlegger samen met een genaamden Francis Salabert voortreedt en deze beide heeren beweren dat de « Marche des Grenadiers » een hunner werken is; dat die zelfde bewering ook voorkomt in de dagvaarding van 12 September l.l. in zaken Cremers en Praet, ingebracht bij den heer Vrederechter van het eerste kanton.

Aangezien, daar aanlegger ons niet kennen laat welk gedeelte der schrijversrechten over de « Marche des Grenadiers » hem persoonlijk eigen zijn, het billijk is aan te nemen dat hij zelf en Salabert daarin gelijkberechtigd zijn, en dat het bijgevolg redelijk is hem de helft van de verschuldigde vergoeding toe te kennen.

Aangezien uit al het voorafgezegde blijkt dat aanlegger in deze, zijnen eisch in zulkdanige mate overdreven heeft, dat het niet meer mogelijk is, te meenen dat hij met volkomen goede trouw en zonder eenige nevenbedoeling zou gehandeld hebben.

Aangezien het derhalve voor verweerster niet als eene schuldige tekortkoming mag aangerekend worden, dat zij geen aanbod van betaling gedaan heeft, toen de deurwaarder, welke haar de dagvaarding betekende, aanmanen kwam die, tot het belachelijke overdreven som van 650 fr. te betalen.

Aangezien trouwens die aanmaning gebeurde niet aan verweerster maar aan haren vader.

Aangezien het onder die voorwaarden billijk is aanlegger zelf tot een gedeelte der gerezen gerechtskosten te verwijzen.

Om deze redenen:

Wij, Victor De Keyser, Vrederechter van het vierde kanton der stad Antwerpen, verklaren de vraag ontvankelijk; recht doende ten gronde, veroordeelen verweerster om aan aanlegger te betalen de helft van vijftien franken 't zij zeven franken en vijftig centiemen met de gerechtelijke intresten en de helft der kosten van het geding, deze laatste berekend voor het geheel op de som van vijf en vijftig franken zeventig centiemen, niet inbegrepen het tegenwoordig vonnis. De overige helft der kosten ten laste van eischer zijnde.

RECHTBANK VAN EERSTEN AANLEG VAN YPER

22 OCTOBER 1930

Voorzitter: M. F. Haus

Rechters: M.M. J. Matton en F. De Vos

Pleiters: Mters Lommez, Waterlee en Leuridan

Deturck Sidonie en Leonie t/Depuydt

HUUROVEREENKOMST OPZEG — GELDIGHEID — NIETIGHEID

Wanneer de rechtbank een opzeg tegen een bepaalden datum gegeven, ongeldig verklaart, als tegen te vroegen datum gegeven is het noodig, den opzeg tegen beteren datum te hernieuwen. (Zie Nota).

Gezien den dagvaard om voor deze Rechtbank te verschijnen in dato van vierden October negentien honderd dertig, geregistreerd;

Gezien de overige stukken van het geding;

Gehoord partijen in hun middelen en besluitselen;

Aangezien de huidige vordering voor doel heeft te hooren zeggen dat verweerder gehouden is, de door hem in pacht genomen hofstede aan de eischeressen toebehoorende, onmiddellijk te verlaten en aanstonds ter vrije beschikking te stellen der eischende partij;

Aangezien deze vraag gesteund is op een opzeg van pacht, welk den dertienden April negentien honderd zes en twintig aan den verweerder betekend werd door akt van deurwaarder Vancappel van Yper, behoorlijk geregistreerd;

Aangezien het blijkt uit een vonnis verleend door den Heer Vrederechter van het tweede kanton Yper, in dato van tienden Februari negentien honderd acht en twintig, welk vonnis kracht van gewijsde heeft verworven, dat gezegde opzeg vroegtijdig was: inderdaad het sprak op eersten October negentien honderd acht en twintig en bij toepassing der wet van negenden April negentien honderd een en twintig, mocht verweerder de kwestieuse hofstede tot eersten October negentien honderd dertig in pacht houden;

Aangezien door gezegd vonnis de vraag der eischeressen strekkende tot de geldig-verklaring van den opzeg van dertienden April negentien honderd zes en twintig, eenvoudig verworpen is geweest, zoodat zij tot de kosten des gedings veroordeeld werden;

Aangezien daaruit volgt dat de opzeg van pacht waarop de huidige vraag gesteund is, nietig en van geen waarde is, en dat hij dus geen uitwetsel kan hebben;

Aangezien men niet mag aannemen zooals het door de eischende partij beweerd wordt, dat de opzeg van pacht, maar krachteloos werd verklaard voor den eersten October negentien honderd acht en twintig en dat hij al zijn waarde behouden heeft voor eersten October negentien honderd dertig;

Inderdaad de Heer Vrederechter in zijn vonnis van tienden Februari negentien honderd acht en twintig, heeft hoegenaaamd niet verklaard — hetgeen hij had mogen doen zonder « ultra petita » te vonnissen — dat de opzeg nietig voor eersten October negentien honderd acht en twintig, geldig was voor eersten October negentien honderd dertig; hij heeft integendeel, de ongeldigheid van den opzeg uitgesproken, op zulke wijze dat om de vrije beschikking van het verpacht goed te bekomen, de eischende partij, een nieuwen opzeg had moeten doen;

Om deze redenen:

De Rechtbank, alle verdere of tegenstrijdige besluitselen verwerpende, wijst de eischende partij van haar eisch af en verwijst ze tot de kosten des gedings.

NOTA. — Algemeen wordt aangenomen zoodat door de rechtsleer als door de rechtspraak dat een opzeg betekend met uitwetsel op een ongeldigen datum toch zijn uitwetsel moet hebben op den datum door de wet aanvaard (cf. Prof. Van Dievoet in het « Journal des Juges de Paix » 1930 Nrs 11-12 sub. N° 2° blz. 295).

In onderhavig geval was er een opzeg die dateerde van 1926 waarvan het uitwetsel vastgesteld werd op 1 Oct. 1928. De eigenaars hadden blijkbaar de voorschriften der wet van 9 April 1921 op de landpachten in de verwoeste gewesten willen onderhouden. Inderdaad de landbouwer had reeds bezit genomen in 1919. Doch er werd uit het oog verloren dat de negen jaren wettig genot, verzekerd door de uitzonderingswet van 1921, eerst aanvang nemen wanneer de herstelling der gronden voltooid is. In feite is men in de meeste gevallen komen te staan tot een effectief genot dat schommelde tusschen tien en twaalf jaar. Het is klaar dat het genot dat begonnen was in 1919 enkel na zekeren tijd kon dragen op een herstelde hofstede. De bevoegde rechtbank stelde den huurder in 't gelijk en besliste dat zijn wettig genot reikte tot 1 Oktober 1930. Het vonnis van den Heer Vrederechter sprak zich

niet uit over den opzeg. Deze werd niet nietig verklaard en ook niet geldig voor een anderen datum dan de aangeduide.

De Rechtbank beschouwde hem niettemin als nietig en oordeelde dat de eigenaars een nieuwen opzeg hadden moeten beteekenen.

In rechte meenen we dat deze zienswijze de juiste is en daarom nog geen afbreuk doet aan de algemeen geldende theorie. De Vrederechter die in 1928 uitspraak moest doen over den opzeg verklaarde dezen zooniet uitdrukkelijk dan toch impliciter nietig daar hij krachtens de wet van 1921, het genot van den huurder verlengende. Het lijkt ons diensvolgens altijd geraadzaam, in geval van twijfel, de Rechtbank te nopen tot een uitdrukkelijke beslissing nopens den datum waarop de opzeg wel feitelijk uitwerksel zal hebben.

P. W.

Rechtspunten

MOETEN DE RECHTSGEDINGEN BETREK-
KELIJK AKTEN VAN ONDERHANDSCHE
VERKOOPING VERMELD WORDEN OP KANT
IN DE HYPOTHECAIRE REGISTERS.

Artikel 3 der grondpandelijke wet luidt als volgt: «Aucune demande, tendant à faire prononcer l'annulation ou la révocation de droits résultant d'actes soumis à la transcription, ne sera reçue dans les tribunaux qu'après avoir été inscrite en marge de la transcription du titre de l'acquisition dont l'annulation ou la révocation est demandée et, le cas échéant, en marge de la transcription du dernier titre transcrit.»

Als een particulier een onderhandsche akt van aankoop verkrijgt en dat, wegens den onwil van den verkoper, hij verplicht is deze voor de rechtbank te roepen om akt te passeeren, moet hij dan zijne vraag doen kantmelden?

Een arrest van het verbrekingshof in dato 10 Juni 1909 (Pas. 1909, 1, 309) beslist dat het dagveerdingsexploot niet moet overgeschreven worden.

Het arrest zegt: «il appert des constatations de l'arrêt que la demande ne tendait pas à anéantir les droits, dérivant des actes en vertu desquels les demandeurs étaient propriétaires, mais avait pour but d'obtenir des propriétaires des immeubles la réalisation de la promesse de vente qu'ils avaient souscrit dans l'acte de bail du 13 septembre 1902. Ainsi caractérisée la demande ne rentre pas dans la catégorie de celles prévues à l'article 3.»

Dit voor de geldigverklaring van den akt. Doch als men de vernietiging van den akt vordert dan is de overschrijving onontbeerlijk, zelfs wanneer de akt, die de zakelijke rechten overmaakt, niet overgeschreven is.

Zoo beslisten:

Gent, 2 Juli 1930: Pas. 1931, II, 98; 24 Mei 1917: Pas. 1917, II, 272.

Brussel: 11 Mei 1927: Mertens G. G. t/ Lambeau (niet gepubliceerd).

Wanneer moet de overschrijving gedaan worden? Mag zij het zijn tijdens het geding en gebeurlijk na den eersten aanleg voor het beroep?

Het eerste arrest dat wij aanstippen beslist dat de overschrijving mag geschieden na den eersten aanleg.

Zie Brussel: 12 Maart 1927: Pas. 1927, II, 142.

Beslissen dat de schikking van openbare orde is en dat niet mag uitspraak gedaan worden:

Gent 24 Mei 1927: Pas. 1917, II, 273; Brussel 26 Maart 1890: Pas. 1890, II, 233.

Het hof van Verbreking nam den 21 Maart 1929 (Pas. 1929, I, 140) volgend besluit: De vraag tot vernietiging van eenen akt, onderworpen aan overschrijving, is ontvankelijk van het oogenblik dat zij ingeschreven werd. 't Is van geen belang dat de inschrijving plaats heeft gehad tijdens het beroep.

Hoe zal men kantmelden?

Minister Tesch, bij omzendbrief van 22 Januari 1852, gaf volgende wenken aan den hypotheekbewaarder:

«A défaut de transcription rien n'empêche de constater la remise de ces extraits (réquisition adressée au conservateur d'inscrire l'extrait de la demande) au registre de dépôts et d'en transcrire le contenu dans le corps du registre des transcriptions à la suite de la dernière formalité, c.-à-d. à la date et dans l'ordre du dépôt. Il en serait fait mention sur le répertoire au compte ouvert, ancien ou nouveau, du propriétaire défendeur, en laissant en blanc les colonnes qui ne pourraient être remplies que lorsque la transcription du contrat serait ultérieurement requise. En marge de cette transcription il serait fait mention de l'inscription déjà annotée au répertoire.»

Praktisch gesproken is het voorzichtig altijd de vragen betreffende onderhandsche akten te doen inschrijven, zelfs wanneer het eene vraag tot bevestiging van den verkoopakt geldt.

Mr. I. DE GLAS.

Rechterlijk leven

BENOEMINGEN

Bij koninklijke besluiten van 24 Oktober 1931:

Is, op hun verzoek, ontslag verleend:

Aan den heer Bauchau (M.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in de rechtbank van koophandel te Leuven;

Aan den heer Evers (A.-J.-J.-P.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in het vrederecht van het kanton Maeseyck.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eercetel van zijn ambt;

Is tot griffier benoemd:

Van het vrederecht van het kanton Lier, de heer Vanhorenbeek (H.-M.-J.), griffier van het vrederecht van het kanton Puers, ter vervanging van den heer Soons, die als zoodanig aftreedt.

Is aangeduid om gedurende een nieuwen termijn van drie jaren met ingang van 31 Oktober 1931 het ambt van onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Turnhout waar te nemen, de heer De Beus, rechter in die rechtbank;

Is de heer Parmentier, kinderrechter in de rechtbank van eersten aanleg te Gent, aangeduid om gedurende een termijn van drie jaren met ingang van 29 Oktober 1931, het ambt van burgerlijk magistraat in den krijgsraad te Gent, waar te nemen;

Is de heer De Brabandere (P.-E.-J.), vrederechter van het kanton Iseghem, belast met de bediening van het kanton Meulebeke.

NOTARIAAT

Bij koninklijke besluiten van 24 Oktober 1931 zijn tot notaris benoemd:

Ter standplaats Lede, de heer Buys (R.-J.-G.-H.), notaris te Oordgem, ter vervanging van den heer Moyersoën, die tot een ander ambt is beroepen;

Ter standplaats Sint-Nikolaas (Waas), de heer Hamendt (P.-L.-M.), candidaat-notaris te Sint-Nikolaas (Waas), ter vervanging van wijlen den heer Hamendt, P.-L.

Balieleven

Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen

PLECHTIGE OPENINGS-ZITTING
OP ZATERDAG 10 OKTOBER 1931

Op Zaterdag 10 Oktober 1931 had de plechtige openings-zitting der Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen plaats. Te half vier 's namiddags was de Assisenzal gevuld met een zeer talrijk en uitgelezen publiek, en het meerendeel der Confraters was ook aanwezig.

Aan het bureel namen plaats, Mter Jules Franck, Voorzitter, Mter Ferdinand Zech, Stafhouder der Balie, Mter Picard, Ondervoorzitter, Mter van den Brande, Secretaris, Mter Lambreghts, Penningmeester en Mter Fernand Collin, Feestredenaar.

Wij stippen verder de aanwezigheid aan van Mter Frans van Cauwelaert, Burgemeester, Mter Karel Weyler, Gouverneur van Oost-Vlaanderen, Mr. de Brouckère, Voorzitter der Handelsrechtbank, de afgevaardigden der verschillende Conferenties, de leden van den Tuchtraad, talrijke magistraten, enz.

De Voorzitter, Mter Jules Franck, opent de vergadering. Hij is gelukkig de groeiende belangstelling voor de Vlaamsche Rechts-wetenschap vast te stellen hier te Antwerpen. Verder wijst hij op het verschijnen van het «Rechtskundig Weekblad», dat samen valt met deze openings-zitting. Eindelijk, na Mter Collin aan de vergadering te hebben voorgesteld, verleent hij hem het woord.

Meester Fernand Collin omschrijft onmiddellijk zijn onderwerp, dat als titel heeft: «Vergelding om verbetering». In de vroegere tijden, tot zelfs in de middeleeuwen, stelde het vraagstuk der verbetering van het gestrafte individu zich niet. De straffen waren: de doodstraf, de vernedering, of de verbanning. De straf der vrijheidsberoving bestond om zoo te zeggen niet. In de moderne tijden wordt er echter gestreefd naar een dubbel doel: straffen voor het vergrijp tegen de wet en de heropleiding van den gevangene om hem later verbeterd aan de maatschappij terug te schenken. De eerste poging in dien zin gedaan was deze te Amsterdam ondernomen over circa 350 jaar. De gevangenen werden daar verplicht te werken, en verder moesten zij deel nemen aan tal van godsdienst-oefeningen.

Spreker geeft dan een overzicht van de talloze proeven in de Vereenigde Staten van Amerika gedaan, alwaar elke gevangenis bestuurder naar eigen goeddunken een systeem toepast. Onder deze zijn er die tot prachtige uitkomsten leiden, omdat zij gesteund zijn op de ontleding van het verleden der gevangenen, en alzoo eene doeltreffende schifting toelaten, tusschen enerzijds de onverbeterbare gevangenen, en anderzijds diegenen die nog voor verbetering en heropleiding vatbaar zijn.

Spreker is van meening dat de Rechtbanken eene minimum en maximum straf zouden moeten uitspreken, en dan zou aan de Bestuurders der Gevangnissen toegelaten worden de gevangenen te ontslaan na het minimum termijn zoo zij zich in de gevangenis goed gedragen en tot inkeer komen. Hij schetst hiervan nochtans enkele te vermijden gevaren, en besluit dan dat straffen om te straffen of om te wreken uit den boze is, maar dat de straf integendeel een opvoedend karakter moet hebben. Vergelding om verbetering moet de richtingsleuze zijn voor de hervormingen van ons strafstelsel.

Een welverdiend applaus valt spreker te beurt.

De Stafhouder, Mter Ferdinand Zech, neemt dan het woord om deze rede aan de gebruikelijke kritiek te onderwerpen. De gedachten van den Feestredenaar, alhoewel in schijn revolutionair, zijn niet nieuw. Men vindt diezelfde gedachten reeds bij wijlen Minister Lejeune. Ook wijlen Professor Prins verdedigde die stelling over circa 50 jaar. Verder wijst de Stafhouder op het gevaar der schijn-verbeteringen. Hij wenscht Mter Collin echter geluk voor zijne talentvolle uiteenzetting.

De Stafhouder herdenkt eindelijk de leden der Balie, die gedurende het Rechterlijk jaar 1930-31 overleden zijn: Meesters Alfons Rijkmaans, Floris Coutele, Louis Huybrechts en Arthur Jordens, en brengt op roerende wijze hulde aan hunne nagedachtenis.

Deze welgelukte zitting, werd te 5.15 uur geheven.

VOORDRACHT DOOR Drs. C. J. VAN LEDDEN
HULSEBOSCH,
OP MAANDAG 19 OKTOBER 1931

De Heer C. J. van Ledden Hulsebosch, Privaat Docent in kriminalistiek aan de Hoogeschool van Amsterdam, en Voorzitter der Internationale Akademie van Kriminalistiek, kwam op Maandag avond eene voordracht houden voor het publiek der Vlaamsche Conferentie over: «Toegepaste natuurwetenschappen bij het opsporen van misdrijven».

De zaal der Quellinstraat was met een talrijk en keurig publiek van Advokaten en Magistraten gevuld, en de heer van Ledden genoot veel bijval.

Over zijne voordracht zelf verschijnt het verslag der Vlaamsche Conferentie van Gent.

CONFERENCE DU JEUNE BARREAU ANTWERPEN

Wij ontvingen onderstaande mededeeling.

Het Bestuur der «Conférence du Jeune Barreau» voor het jaar 1931-1932 is samengesteld als volgt:

Voorzitter: Mter A. R. Dupont.

Onder-voorzitter: Mter L. Gyselinck.

Secretaris: Mter F. Louveaux.

De plechtige openingszitting zal plaats hebben op Zaterdag 7 November aanstaande te 3 u. in de Assisenzal.

Mter Marcel Roost zal de openingsrede houden dewelke hij betiteld heeft: «Le Fil d'Ariane».

Vlaamsch Pleitgenootschap der Balie van Brussel

OPENINGSZITTING — 24 OKTOBER 1931

De hoogstgeplaatste magistraten zooals: de Voorzitter van het Verbrekingshof, de eerste Voorzitter van het Beroepshof, de Procureur-Generaal, de Voorzitter van het Krijgshof, de Voorzitter der Rechtbank, de Procureur des Konings, omringden onzen confrater Mter R. Vliebergh, den voorzitter van het Pleitgenootschap.

Als redenaar trad op onze jonge confrater Mter Vermeulen, met als onderwerp de «Vervlaamsching van het Gerecht».

De aanwezigheid onzer confraters was niet in verhouding met de waardeering, die het magistratenkorps betoonde, aan het Pleitgenootschap, aan den redenaar en aan het doel der openingsrede. De stafhouder, Mter Soudan en de voorzitter der Federatie der Belgische advokaten, Mter Hennebicq bekleedden hunne plaats.

Reeds bij zijn inleiding verscheen Mter Vermeulen als een welsprekend redenaar, die zijn taal kent, zijn onderwerp met liefde behandelt en dwars door zee zal varen. Juridisch aanschouwt hij het Vlaamsch programma in de oplossing van het gebruik der talen vóór het gerecht. Het gerecht moet in de Vlaamsche taal toegepast worden in het Vlaamsch gedeelte van ons land en omdat dit moet wezen heeft de wetgever den plicht het taalgebruik te regelen, wat sommigen dwangmiddelen noemen maar wat in feite maar de regeling is der vrijheid ingeschreven in art. 23 der Grondwet.

De redenaar ontleeft nadien de verschillende wetsontwerpen betreffende de vervlaamsching en die aanhangig bij het Parlement gemaakt zijn. «De taal van het gerecht in Vlaamsch-België moet Vlaamsch zijn», is zijn stelsel; het gebruik der taal mag niet opgelegd worden noch door den raadsman noch door de rechtbank. Dit zoo klare stelsel werd, ons inziens, niet volledig toegepast op de pleidooien en de oplossing aan dit laatste punt gegeven hebben wij niet begrepen.

De heer Voorzitter, Mter Vliebergh, bepaalde zich niet met eenige woorden van dank, maar wees inzonderheid op de weinige eerlijke manier waarop de voorstanders van het Vlaamsche recht door zekere pers worden behandeld.

En nadien sprak Mter Soudan, de stafhouder der Balie, zijn antwoord uit en deed zijn meening kennen. Hij deed uitschijnen hoe onder den dwang der omstandigheden hij ook in het principieel der ééntaligheid de oplossing van het vraagstuk heeft gevonden.

Om half acht 's avonds werd, als naar gewoonte, de dag gesloten met een keurig banket, opgediend in de feestzaal van het «Residence Palace».

Onze indruk van deze feestzitting kunnen wij als volgt samenvatten: De Magistratuur van het Hof en van de Rechtbank is ererbiedig voor het Recht der Vlamingen; zij zal en wil medewerken.

Wij kunnen niets anders dan onze Vlaamschdenkende confraters van Brussel daarover geluk wenschen!

J. F.

Vlaamsche Conferentie der Balie te Gent

VOORDRACHT VAN
PROF. VAN LEDDEN-HULSEBOSCH

Op 21 Oktober had de Conferentie de eer en het aanzienlijk genoege eene uitgelezen en overtalrijke schare genoodigden te ontvangen in de Gehoorzaal der Handelsrechtbank, bereidwillig ten haren dienste gesteld door de Heeren Magistraten der Rechtbank, ter gelegenheid van hare eerste plechtige zitting, tijdens dewelke de Heer Professor Van Ledden-Hulsebosch eene zeer geprezen voordracht hield over het onderwerp «Toegepaste natuurwetenschappen bij het opsporen van misdrijven».

Namen opsmen der voorname aanhoorders zou te lang duren; er weze enkel aangestipt dat zowel het Beroepshof als al de andere Rechtbanken, zonder uitzondering, zowel het Parket Ge-

neraal als het Parket van eersten Aanleg ruim vertegenwoordigd waren door hoog geplaatste Magistraten en dat buiten deze Heeren verder onder meer als vooraanstaande personen aanwezig waren: de Heer Van de Wetteijne, Bestendige Afgevaardigde, de Heer De Vos, Arrondissements-Commissaris, de Heer Opper-Commissaris der Stad Gent, dit zonder melding te maken van het Bestuur der Conferentie, voltallig aanwezig en van een aanzienlijk aantal Advocaten.

De voordracht duurde twee geslagen uren en overtrof de stoutste verwachtingen. Op zeer aangename, uiterst pittige wijze, bij middel van een mooien woordenschat, die ons Zuid-Nederlanders verrukte en tevens... wat jaloersch maakte, bewees de wel bespraakte voordrachtgever, zoowel door pakkende voorbeelden en gevallen als door menigvuldige goed afgemaakte lichtbeelden hoe schijnbare nietigheden, zooals éen enkel haar of de schaduw door de zon afgeworpen op een bepaalde plaats, misdrijven aan het licht brengen, er den dader op onomstootbare wijze van aanwijzen of een verdachte kunnen rechtvaardigen. De steeds met aandacht gevolgde voordrachtgever toonde verder en bewees op afdoende wijze hoe tal van wetenschappen en niet het minst de kennis en het hanteeren van infra roode stralen, zaken aan het licht doen komen, die men voor goed uitgewischt meende en hij zette de kroon op zijn heerlijke voordracht met aan te toonen, bij middel van zijn apparaat van ultra violetten stralen, hoe tal van voorwerpen luminesceeren, zoodat nage maakte van echte dingen gemakkelijk uit elkander te onderscheiden zijn en hoe tal van andere voorwerpen phosphoresceeren nadat zij belicht werden door die ultra violetten stralen.

Mter H. Van De Velde, Voorzitter der Conferentie, die in gepaste bewoording, bij den aanvang der feest-vergadering den spreker had voorgesteld, bedankte hem hartelijk als wanneer gestild was het zoo luidruchtig als oververdiend handgeklap dat het slot der voorstellingen begroette, om al het mooie en onverwachte dat wij te hooren en te zien kregen en drukte den wensch uit dat Professor Hulsebosch gelukken mocht bij het verder benuttigen van infra roode stralen met de hoop dat wij dan weder het genoegen zouden smaken hem opnieuw te mogen aanhooren; ten slotte dankte hij de aanwezige overheidspersonen die ons de eer hadden gedaan onze werking met hunne aanwezigheid aan te moedigen evenals de gansche schare Advocaten en rechtsbedienaars, die zoo gretig hadden toegelusterd en toegezien en die het voornemen hadden opgemaakt in twijfelachtige zaken eens goed toe te kijken om enig belangwekkend bewijsmiddel ten bate hunner klanten te ontdekken.

J.-E. R.

DE HULDIGING VAN PROFESSOR EMIEL VAN DIEVOET

Door het Vlaamsch Rechtsgenootschap van Leuven, werd op Zondag 25 Oktober eene hulde-tooging ingericht ter eere van Professor Van Dievoet, die sedert meer dan tien jaren het voorzitterschap waarneemt van dit studiegenootschap. De benoeming van den Heer Van Dievoet tot Minister van Landbouw was de aanleiding van dit feest, niet de reden. De hulde ging in hoofdorde naar den vereerden en sympathieken Hoogleraar die zijn beste krachten gewijd heeft aan de Leuvense Alma Mater en aan den bloei van het Rechtsgenootschap.

De gepaste hulde betooging bleek uit de talrijke opkomst van een uitgelezen publiek. De keurig versierde zaal van het Speelberch Instituut was geheel gevuld toen Professor Van Dievoet vergezeld van Mevrouw Van Dievoet onder luid applaus zijne intrede deed.

Aan het bureel voorgezeten door Prof. Mter. F. Collin, tweede voorzitter van het Rechtsgenootschap, namen verder plaats, Z. E. Dr. L. N. Deckers, Minister van Defensie van Nederland, Minister Ph. Van Isacker, Dr. P. Thuybaert, Kan. Van Hove, Prof. F. Brusselmans en de H. Arts.

Het in onmogelijk in dit kort verslag de namen te vermelden van al de personaliteiten die bij deze feestzitting aanwezig waren. Doch het heeft velen ten eerste getroffen dat de negentigjarige Prof. Van Dievoet er aan gehouden had de viering van zijn leerling en Collega bij te wonen.

Prof. Collin opende de reeks toespraken namens de Vlaamsche Collega's. Hij belichtte de veelzijdige persoonlijkheid van den held van het feest, en besprak beurtelings zijne talrijke verdiensten als geleerde, als hoogleraar, als leider en als vriend. Hij bracht tevens hulde aan Mevrouw Van Dievoet welke hij namens de inrichters een bloemenruiker overhandigde.

In eene zeer fijne rede handelt Dr. Thuybaert over zijn studiemakker Van Dievoet, over zijne gemoedelijkheid en zijne breede belangstelling. Hij wijst er op hoe mannen als de gevierde professor voor de toekomst van de Vlaamsche cultuur onmisbaar zijn.

De Heer Arts, uit naam der Vlaamsche studenten leden van het Rechtsgenootschap geeft uiting aan de vereering welke zijne makkers den held van het feest toedragen, en uit naam van de aanwezigen biedt hij hem een prachtig doek van Kunstschilder Saveries aan.

Ten slotte kwam Z. E. Minister Deckers aan het woord; hij ook was een studiemakker van Minister Van Dievoet; hij ook herinnerde zich nog met vreugde de aangename stonden doorgebracht aan de Leuvense Alma Mater in zijn gezelschap, en ten slotte drukt hij de hoop uit dat vriendschapsbanden als deze aanleiding zouden geven tot eene grootere verbroedering van Noord en Zuid.

In treffende bewoordingen bedankte Professor Van Dievoet al dezen die aan deze hulde deelnamen. Hij overschouwt de taak welke nog te vervullen blijft alvorens de Vlaamsche student te Leuven in eigen taal een volledig onderwijs zal kunnen genieten. Hij hoopt dat deze geheele vervlaamsching het vertrouwen tusschen studenten en professoren herstellen zal, en dat uit de vruchtbare samenwerking van beide ééns de samenstelling van een volledig Corpus juris in eigen taal zal groeien.

De plechtige feestzitting werd hierbij besloten. Doch op gulle wijze werd deze huldiging voortgezet aan den disch welke in het Hotel des Brascours al de aanwezigen vereenigde. Wij zijn er van overtuigd dat al de deelnemers deze best geslaagde viering nog lang zullen gedenken.

Uitgever: Drukk. «Mercurius»

Best.: R. Van Cauteren

Korte Ridderstraat, 22, Antwerpen. — Tel.: 200,95